

Въ таквози положеніе са намѣрваше Мохаммедъ II са рѣши да свърши съ нея и я обсади съ 250,000 войска по Априлія на 1453 год. Константинъ XI показа себе си достоинъ за своя санъ, и са приготви на отчаянно браненъе. Но силѣтъ му бѣхъ твърдѣ ничтожны. Той едвамъ можилъ да извади до 7000 ратници, които да бранѣхъ цариградскыѣ стѣны, врати и кули, прѣснжты на голѣмо едно пространство. Само едни генуезцы и вениціаны му пратили на помощъ нѣколко галеры. Дѣсна рѣка на и-ра при туй бранянье былъ искусныйтъ генуезскый витязъ *Джустиньяни*.

Мохаммедъ усърдно зель да гърми укрѣпеніята съ стѣнобитны машины отъ старо време, тѣй и съ ново-изнамѣренныѣ топове. — Казвать, че между другыѣ той ималъ грѣмаденъ единъ топъ, който са возѣлъ отъ сто вола; този топъ стрѣлялъ съ голѣмы камъны ядра. Но во времето на обсадата той са прѣснжалъ и убилъ мастора който го управлялъ; изобщо тогазъ ёще не знаели да са служѣтъ съ таквизи орждія, и тѣ малко вреда докарвали на градскыѣ стѣны. — Входятъ цариградскыя заливъ, извѣстенъ подъ името *Златый Рогъ* былъ затворенъ съ желѣзны веригы (синджирѣ), тѣй щото турскыѣ ладіи не можали да проникнѣхъ въ него. Но Султанътъ заповѣдалъ да гы прехвърлѣхъ по сухо въ залива, като гы теглѣхъ по дѣски, намазаны съ лой. Най подиръ на 29 маія Мохаммедъ направля рѣшителенъ пристѣплъ (*Юрюшъ*), и гордата Византія пада съ отчаянныѣ си бранители въ властѣта на силныя завоеватель; послѣднійтъ отъ Палеологовцыѣ подобно пада въ битвата; трупътъ му былъ познатъ между убитыѣ и, като му отрѣзали главата, забили я, по обичая, на високъ единъ колъ за да я види сѣкый. . . . Тѣй получѣсецѣтъ вече наиѣсти Кръста, источната гръко-римска имперія са